

110

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 czerwca 1956 r.

w sprawie dodatków specjalnych dla pracowników zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia w warunkach szkodliwych lub uciążliwych, o ile nie mają prawa do takich dodatków w myśl przepisów regulujących ich uposażenie zasadnicze.

§ 2. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego:

- 1) pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych:
 - a) przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
 - b) na stanowiskach: starszego rejestratora i rejestratora medycznego oraz hodowcy zwierząt,
- 2) kontrolerom sanitarnym wykonującym badania sanitarno-epidemiologiczne.

§ 3. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 30% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym:

- 1) w szpitalach, oddziałach i klinikach zakaźnych oraz zakładach i komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę,
- 2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej zamkniętej przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę,
- 3) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych,
- 4) w ambulatoriach (ambulansach, kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
- 5) w zakładach (pracowniach) anatomo-patologicznych (prosektoriach), zakładach medycyny sądowej oraz pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych i serologicznych, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania,
- 6) w pracowniach (zakładach) rentgenologicznych, jeżeli swe podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których znajdują się aparaty Roentgena, oraz podczas czynności tych aparatów,
- 7) w stacjach pogotowia ratunkowego w charakterze dyspozytorów,
- 8) w lecznicach Ministerstwa Zdrowia oraz ich oddziałach terenowych,
- 9) w Instytucie Gruźlicy,

10) w zakładach lub komórkach organizacyjnych opieki zdrowotnej otwartej przeznaczonych wyłącznie dla chorych psychicznie lub dla chorych na jaglicę, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy.

§ 4. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 20% uposażenia zasadniczego pracownikom zatrudnionym w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych, nie wymienionym w § 2 pkt 1.

§ 5. 1. Przepisów §§ 3 i 4 nie stosuje się do rzemieślników pobierających wynagrodzenie określone w uchwale nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników (Monitor Polski Nr 22, poz. 279).

2. Rzemieślnikom określonym w ust. 1 przyznaje się dodatki specjalne:

- 1) w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego — zatrudnionym:
 - a) przy konserwacji urządzeń sanitarnych w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych i zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych,
 - b) w warunkach określonych w § 3,
- 2) w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego — zatrudnionym w zakładach opieki zdrowotnej zamkniętej, w których skład wchodzi komórki organizacyjne przeznaczone wyłącznie dla chorych zakaźnie chorych na gruźlicę lub chorych psychicznie, jeżeli do ich podstawowych czynności należy konserwacja i naprawa instalacji i urządzeń świetlnych, ogrzewniczych lub wodno-kanalizacyjnych.

§ 6. Przyznaje się dodatek specjalny w wysokości 10% uposażenia zasadniczego piastunkom i wychowawczyńom zatrudnionym:

- 1) w domach małych dzieci,
- 2) w żłobkach z wyjątkiem żłobków sezonowych,
- 3) w prewentoriach dla dzieci do lat trzech.

§ 7. Przy obliczaniu dodatku specjalnego przysługującego za czas pracy wykonywanej w godzinach nadliczbowych, w dni ustawowo wolne od pracy lub w porze nocnej przyjmuje się za podstawę uposażenie zasadnicze.

§ 8. 1. Pracownik może pobierać tylko jeden dodatek specjalny, w razie zaś zbiegu tytułów do dwóch lub więcej dodatków specjalnych uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

2. Prawo do dodatku specjalnego nie przysługuje pracownikom pozostającym na urlopie bezpłatnym, zawieszonym w pełnieniu służby oraz za okres przekraczający 3 miesiące niepełnienia z innych powodów obowiązków, do których

przywiązany jest dodatek specjalny, z tym że nie dotyczy to osób powołanych na doksztalcanie zawodowe.

§ 9. Dodatki specjalne wypłaca się miesięcznie z dołu.

§ 10. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym dodatek specjalny przysługuje tylko w niektórych komórkach organizacyjnych, ma prawo do dodatku specjalnego jedynie wówczas, gdy podstawowym miejscem jego zatrudnienia jest komórka, w której ten dodatek przysługuje.

§ 11. 1. W razie przejścia do pracy w komórce organizacyjnej, w której nie przysługuje dodatek specjalny, pracownik traci prawo do dodatku z dniem przeniesienia.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przypadków przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety do lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia pracy w związku z ciążą. W takim przypadku kobiecie przysługuje dodatek specjalny do czasu ukończenia przerwy w pracy przysługującej w związku z porodem.

§ 12. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie lub komórce organizacyjnej, która na okres nasilenia chorób zakaźnych na danym terenie została przeznaczona wyłącznie dla chorych zakaźnie, ma prawo do dodatku specjalnego określonego w § 3 pkt 1 tylko za czas przepracowany w okresie przebywania w tym zakładzie lub komórce organizacyjnej chorych zakaźnie — z odliczaniem jednak okresów oddelegowania na szkolenie lub do innego zakładu, urlopów i nieobecności w pracy z innych powodów, z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w ust. 2.

2. W razie zachorowania w związku z zatrudnieniem na chorobę zakaźną, której przypadki są leczone w zakładzie (komórce organizacyjnej) określonym w ust. 1, pracownik zachowuje prawo do dodatku przez okres choroby, jednak nie dłużej niż przez 3 miesiące.

§ 13. Minister Zdrowia w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Płac i Centralną Radą Związków Zawodo-

wych ustali dla kierowców samochodowych zatrudnionych bądź przydzielonych do pracy w zakładach społecznych służby zdrowia w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych dodatki specjalne, ich wysokość oraz zasady wypłacania.

§ 14. 1. Pracownikom, którzy bezpośrednio przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierali zgodnie z dotychczasowymi przepisami dodatek specjalny z tytułu udziału w zwalczaniu chorób wenerycznych, przyznaje się za czas zatrudnienia w dotychczasowych warunkach dodatek specjalny w wysokości kwoty dotąd pobieranej.

2. Przepis § 8 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Minister Zdrowia w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali kategorie pracowników, którym w okresie przejściowym będzie przysługiwać dodatek specjalny w wysokości 40% uposażenia zasadniczego przy zatrudnianiu w warunkach określonych w § 3 pkt 1 — 9.

§ 16. Tracą moc §§ 10, 11, 12 i 14, a także w części dotyczącej dodatków specjalnych § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w społecznych zakładach służby zdrowia (Dz. U. Nr 14, poz. 88, z 1950 r. Nr 41, poz. 365 i Nr 52, poz. 480, z 1953 r. Nr 5, poz. 11 i Nr 38, poz. 162, z 1954 r. Nr 48, poz. 229 oraz z 1955 r. Nr 25, poz. 153).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom: Zdrowia, Pracy i Opieki Społecznej, Kolei oraz Finansów.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1956 r. w części objętej § 5 oraz od dnia 1 czerwca 1956 r. w pozostałej części.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

DO ABONENTÓW

Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów przypomina, iż abonenci opłacający prenumeratę półroczną powinni uregulować należność na 15 dni przed rozpoczęciem okresu prenumeraty, a więc za I półrocze w terminie do dnia 15 grudnia roku poprzedniego, a za II półrocze — do dnia 15 czerwca.

Brak wpłaty w tych terminach spowoduje wstrzymanie wysyłki.

Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów nie przyjmuje odpowiedzialności za terminowe dostarczanie Dziennika Ustaw P.R.L. abonentom, którzy dokonają wpłat z opóźnieniem.

Należność za prenumeratę półroczną Dziennika Ustaw P. R. L. wynosi:

bez załącznika zł 27,—

z załącznikiem zł 36,—

W formie załączników opatrzonych odrębną numeracją stron drukowane są obszerniejsze akty z zakresu stosunków międzynarodowych.

Celem uniknięcia kosztów i zbędnego zużycia papieru prenumeratę załączników powinny zgłaszać tylko jednostki, którym załączniki są istotnie potrzebne.

Wpłaty powinny być dokonane na konto Narodowego Banku Polskiego, VIII Oddział Miejski, Warszawa nr 1532-91-5 cz. 2, dz. 5, rozdz. 19 (przelewem bankowym lub przekazem pocztowym). Na odcinku wpłaty należy podać ilość zamawianych egzemplarzy, okres prenumeraty oraz dokładny adres wskazujący pełną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę urzędu pocztowego, numer urzędu doręczającego (dotyczy miast, w których jest kilka urzędów pocztowych: np. Warszawa 10, Wrocław 3, Toruń 2 itp.), ulicę i numer domu bądź numer skrytki lub przegródki pocztowej.

Nadsyłanie zamówień jest zbędne, gdyż wysyłka Dziennika Ustaw P. R. L. dokonywana jest wyłącznie na podstawie otrzymywanych wpłat. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Stalina 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Flotczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3.